

SASKIA M.N.
OUDSHOORN

Hoe ver ga jij
om jezelf of je
geliefden te
beschermen?

WRAAKKLUST

THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG

‘Het komt goed. Echt.’ Sijmen legt zijn hand op haar knie en geeft er een zacht kneepje in. De heavymetalmuziek die uit de surround speakers in de BMW klinkt, voelt ineens ongepast, hoewel hij het volume al flink lager had gezet toen ze instapten. Na een gewonnen wedstrijd, waarbij de euforie als vloeibare adrenaline door zijn aderen stroomt, zet hij deze muziek tijdens de rit naar huis altijd aan om het gevoel nog even vast te kunnen houden. Met een paar drukken op een van de knoppen aan zijn stuur verandert hij de playlist.

‘Je hoeft niets anders voor mij op te zetten, hoor,’ klinkt het zacht en vermoeid naast hem.

Sijmen kijkt opzij en in dezelfde beweging werpt hij een blik in de achteruitkijkspiegel. Al de hele weg rijdt dezelfde auto achter hen. Ook toen hij even iets gas terug had genomen omdat hij niet goed op de weg kon letten en tegelijkertijd een pakje zakdoekjes voor haar uit het middenconsole kon halen, haalde de wagen hen niet in. Het zegt waarschijnlijk niets. Zoveel bestuurders durven hier niet te passeren. Slechts de roekeloze, onbezonnen automobilisten met enorme haast of bestuurders met een kort lontje en te weinig tijd proberen voorgangers in te halen op deze provinciale weg, die als gevaarlijk bekendstaat.

Nu dansen de tonen van Billie Eilish’ ‘What was I made for’ door het luxe interieur van zijn auto. Een onwillekeurige glimlach glijdt over zijn gezicht. Keet is fan van Billie Eilish. Op bijna

elke playlist die ze samenstelt, staat wel een nummer van de zangeres die net zo eigenzinnig is als zijn vrouw. En hij moet toegeven, hij is de nummers zelf ook gaan waarderen.

Ze leunt tegen de hoofdsteun, haar ogen gesloten. Ze ziet er vermoeid uit. Fijne lijntjes langs haar ogen, een fronsrimpel die hij nog niet eerder had gezien. Ze worden allemaal ouder, ook zij, al doet ze hard – veel harder dan Keet – haar best om het verouderingsproces een halt toe te roepen. Keet heeft een paar berichtjes gestuurd. Hij zal ze zo beantwoorden, wanneer ze er zijn. Het voelde niet goed om dat te doen terwijl het verschrikkelijke verhaal tegen hem verteld werd.

Een blik in de zijspiegel vertelt hem dat de auto steeds dichterbij komt. Hij gaat wat verder aan de rechterkant van de rijbaan rijden. Als de bestuurder hem wil inhalen, gaat hij zijn gang maar. Vandaag heeft hij geen haast. De afspraak is over een halfuur, dat halen ze makkelijk. Een harde tik en de auto slingert naar rechts. Zijn telefoon glijdt door de gladde stof van zijn trainingsbroek van zijn dij af. ‘Wat is dit, verdomme?’ Hij geeft een ruk aan het stuur om de auto weer recht op de rijbaan te krijgen.

Ze gilt, hoog en hard, en klemt haar handen om de zitting van de autostoel. ‘Sijmen! Wat gebeurt er?’

‘Iemand reed ons aan,’ hijgt hij en hoewel hij zijn best doet om kalm te blijven, is de paniek die uit het niets opvlamt duidelijk hoorbaar in zijn stem. De auto achter hen mindert geen vaart en kleeft nog steeds aan zijn bumper. De man heeft een zwarte cap op. Door de klep kan Sijmen zijn gezicht niet goed zien. Geen idee wie het is en waarom hij hen in gevaar brengt. Sijmen overweegt zijn opties. Harder gaan rijden? Vol in de remmen? De BMW is zwaar, sterk, waarschijnlijk lukt het hem om de auto achter hem af te remmen zonder dat ze zelf in gevaar komen.

Zijn ademhaling komt in snelle stoten, alsof hij net een sprint heeft getrokken van de ene kant van het voetbalveld naar de andere. Vroeger deed hij dat met gemak, tegenwoordig lijkt het alsof

zijn hart door zijn keel zijn lichaam wil verlaten als hij het tempo van de jonge, fitte mannen in het team probeert bij te houden. Hij klemt zijn handen om het stuur. 'Hou je goed vast.' Sijmen steekt zijn hand naar opzij, alsof ze een kind is dat aan zijn zorgen is toevertrouwd en dat hij moet beschermen. Waarschijnlijk bieden de veiligheidsgordel en de airbag genoeg bescherming als het nodig is en toch doet hij het, instinctief, zoals hij vroeger ook bij zijn kinderen deed.

Sijmen zet zich schrap. Zijn rechterschouder glijdt van het gaspedaal, maar voordat hij de rem in kan trappen, ziet hij in zijn ooghoek het gele driehoekje in zijn zijspiegel oplichten. De auto rijdt naast hem, de motorkap bevindt zich ter hoogte van het achterportier. Remmen heeft geen zin meer. Dan komt de auto voor hem rijden. Misschien rijdt hij wel gewoon door, was de tik tegen de achterbumper een ongelukje. Een onoplettendheid, keek hij even op zijn telefoon. En wil de bestuurder hem nu duidelijk maken dat ze beiden bij de eerstvolgende gelegenheid moeten stoppen om gegevens voor de verzekering uit te wisselen.

Voor de zekerheid fluistert hij het kenteken een paar keer.

Er is geen tijd om opluchting te voelen. De auto tikt zijn wagen plotseling weer aan. De zware BMW slingert. Het voorwiel raakt de zachte berm. Het lukt hem niet om terug het asfalt op het sturen. Hij remt zo hard mogelijk. Alle spieren in zijn lichaam zijn gespannen. 'Hou je vast,' schreeuwt hij, een stem die bijna onmenselijk klinkt. Hij zet zich schrap voor de impact. Probeert de boom in de berm te ontwijken. De wielen hebben geen grip op het gras dat zacht en modderig is door de regen van vannacht. Ze gilt. Haar handen proberen houvast te vinden in de ledigheid van de ruimte tussen hen in. Een oorverdovende klap. Pijn, zoals hij die nog nooit in zijn leven gevoeld heeft. Flitsen. De geboorte van zijn kinderen. Geen lucht meer. Keet. Een voetbal. Zijn ouders. Dan helemaal niets meer. De wedstrijd is over.

*I used to float, now I just fall down
I used to know but I'm not sure now
What I was made for
What was I made for?*

1.

Vanaf het moment dat ik mijn echtgenoot Sijmen niet kan bereiken, dat er geen antwoorden op mijn appjes volgen, voelt het alsof mijn darmen zich in mijn onderlichaam vacuümzuigen en een onzichtbare hand mijn keel steeds iets dichter probeert te knijpen, net zo lang tot ik uiteindelijk zal bezwijken.

Sijmen laat me nooit lang op een teken van leven wachten. Hij weet dat ik me altijd snel zorgen maak. Soms over de agressieve houding van een handvol supporters na een verloren wedstrijd, die hij altijd persoonlijk probeert te sussen. Of door te willen helpen met allerlei problemen waar de voetballers uit zijn elftal tegenaan lopen en die verder gaan dan relatieproblemen – die in mijn ogen te onzinnig zijn om zelfs maar hardop te benoemen. Sijmen hoort alles met een bewonderenswaardige kalmte aan en probeert het op te lossen.

Al is het maar een duimpje omhoog op een Whatsappje, een kort ‘Ik hou van je’ of een haastig ingesproken berichtje, mijn echtgenoot weet dat ik pas gerustgesteld ben wanneer ik een teken van leven van hem krijg.

Ironisch dat ik nu degene ben die haar wederhelpt zo panisch in de gaten houdt.

We zijn druk bezig met de nieuwe herfstcollectie die in onze boetiek is aangekomen. Het is drukkend warm buiten, veel te warm om al met herfstkleding van zware, donkere stoffen bezig te zijn terwijl de mensen buiten luchtige jurkjes en shirts met

korte mouwen dragen. De zon schijnt onverbiddelijk door de grote etalageruit, waar met grote letters op staat aangegeven dat het uitverkoop is. We hebben de voordeur opengezet en de airco uit. Veel mensen wippen spontaan binnen, zakenvrouwen in hun lunchpauze, oordopjes in hun oren terwijl ze gewoon blijven telefoneren. Ik vind dat nog steeds een raar gezicht, iemand alleen die in het luchtledige hele gesprekken voert. Er komen moeders met dochters binnen die samen een dagje uit zijn, vriendinnen die gericht op pad zijn om in de uitverkoop dure merken met hoge kortingen te scoren. Ze nemen de drukkende buitenlucht in hun kielzog mee, de hitte trotserend in hun snuffeltocht naar de laatste koopjes in de zomercollectie.

Het zweet loopt over mijn rug. Veel nieuw binnengekomen kleding moet gestreken worden voordat we het op kunnen hangen. Kledingstukken uit de oude collectie moeten Denise en ik eerst nog verder afprijzen, voordat we de nieuwe vracht luxe vrouwenkleding op de rekken van onze kledingzaak kunnen hangen.

Altijd heb ik overdag wel een paar keer kort contact met mijn echtgenoot, geen uitgebreide gesprekken of berichten, daar heeft Sijmen meestal geen tijd voor. Gedurende de dag ligt zijn aandacht bij het trainen, bij zijn werk. Wanneer we iets moeten bespreken wat verder gaat dan wat of waar we die avond eten, geeft hij altijd de voorkeur aan een echt gesprek, van mens tot mens.

De laatste tijd neemt hij vaker het initiatief om even te checken hoe het met me gaat. Hij vindt het fijn als ik 's ochtends meld dat ik veilig op de zaak ben aangekomen. Dat doet me goed, het is bij hem puur bezorgdheid, hij vraagt het uit liefde. Het is geen overdreven controle op waar ik ben en wat ik elke minuut van de dag doe en met wie, zoals het met Peter was. Mijn nieuwe telefoon heeft hij zorgvuldig gecheckt en uitgelegd hoe de noodoproep werkt. Zijn nummer staat natuurlijk als eerste vermeld. ICE. *In case of emergency.*

Er komt geen enkele reactie op mijn berichten, ook niet in het uur daarna. De ongerustheid nestelt zich in mijn buik en verspreidt van daaruit zijn gif. De knagende pijn kan alleen weggenomen worden door een teken van leven van de meest dierbare persoon in mijn leven. De stem in mijn hoofd die zich op dit soort momenten als een duveltje uit een doosje laat horen, gilt dat ik misschien nu eindelijk mijn verdiende loon krijg.

‘Wat doe je toch onrustig,’ zegt Denise en ze pakt voorzichtig het stanleymes uit mijn trillende hand, waarmee ik klaarstond om de volgende doos te openen. ‘Heb je je hoofd er wel bij? Straks snijd je nog door de kleding heen.’

Ik loop haar zwijgend voorbij, naar het midden van de zaak en begin in een verbeterd tempo kleding recht en gesorteerd in het rek te hangen. Ik schik een blouse netjes op het knaapje en raap een broek op die op de grond gevallen is.

‘Wat is er nou?’ vraagt mijn ex-schoonzus die met haar handen in de zakken van haar jeans achter me is komen staan. Je zou het zo niet zeggen, maar de broek die ze aanheeft, kost bijna driehonderd euro. Dat soort kleding verkopen wij. Kwaliteit en een opvallend mooie snit, zonder opzichtig te zijn.

Ik bijt hard op mijn lip en een druppeltje bloed laat de smaak van ijzer op mijn tong achter. Ze zal het niet begrijpen en toch zeg ik het hardop. ‘Ik kan Sijmen niet bereiken.’ Mijn ademhaling wordt oppervlakkig en het wordt licht in mijn hoofd.

Denise glimlacht flauw, geeft me een kneepje in mijn bovenarm en doet een halfslachtige poging om me gerust te stellen. ‘Maak je geen zorgen, meis. Mannen zijn vaak niet zo bezig met hun telefoon als wij. Sijmen is vast druk.’

Ik wil haar geloven. Ik schenk twee glazen water voor ons in en ga na een paar minuten rusteloos gedrentel achter in de zaak verder met uitpakken, met mijn telefoon in mijn gezichtsveld. Om de minuut schieten mijn ogen naar het apparaat, waarop weinig actie te zien is. Uiteindelijk houd ik het niet langer en met

tegenzin bel ik Frenk, Sijmens assistent-trainer, om te vragen of hij een idee heeft waar Sijmen is. Ik bid dat hij me gewoon vertelt dat Sijmen zijn telefoon vergeten is, of dat de batterij leeg is en dat we samen lachen om mijn overdreven paniekerige gedoe. Ik maak me met liefde belachelijk om dat sluimerende vuur van onrust in mijn binnenste te doven.

‘Hééé Keet, alles goed?’ begroet Frenk me hartelijk. Zijn warme, diepe stem klinkt in mijn oor. Heel even ben ik opgelucht. Als er iets ernstigs met Sijmen aan de hand zou zijn, had ik het nu al aan hem gemerkt. Toen ik Frenk voor de eerste keer ontmoette, op het benefietgala van de voetbalclub waar Sijmen trainer is, liet hij zijn blik brutaal over mijn lichaam glijden om me daarna weer aan te kijken, zijn ogen iets toegeknepen. ‘Zo, Sijmen, topper, nu heb je eindelijk een keer echt goed gescoord,’ zei hij tegen de man met wie ik toen op een eerste date was. Hij sloeg Sijmen op zijn schouder, terwijl hij me bleef aanstaren. ‘Als je hem zat bent, dan hoor ik het wel,’ zei hij en hij wees met zijn duim naar Sijmen, die zijn plagerij met een stomp op zijn schouder beantwoordde.

Ik voelde me ongemakkelijk, omdat ik niet wist hoe de vrienden van Sijmen normaal gesproken communiceren. Of dit slechts een grapje was, of dat hij onder het oog van Sijmen gewoon schaamteloos met me flirtte. Frenk is nu gescheiden, vrijgezel, en heeft nog niets van zijn flirterige gedrag ingeboet. Ik zorg er altijd voor dat we bij een event of een feestje nooit ergens met zijn tweeën zijn, alleen maar om het... ongemakkelijke gevoel dat ik in zijn nabijheid ervaar te voorkomen. Dat is ook beter voor hem.

Ik ratel snel een antwoord dat ik meteen weer vergeet, vraag voor de vorm hoe het met hem is – vrij gezellig, zegt hij lacherig – terwijl het antwoord me niet eens echt interesseert, ik wil meteen door naar de kern van waarom ik bel. Frenk vertelt iets over zijn dochter die geslaagd is voor haar studie en zijn zoon die zijn rijbewijs heeft gehaald.

‘Goed om te horen,’ antwoord ik plichtmatig, ‘gefeliciteerd. Wat ik vragen wilde, weet jij waar Sijmen is? Ik probeer hem te bereiken, maar hij neemt zijn telefoon niet op.’

Aan het schrapende geluid in mijn oor kan ik horen dat Frenk met zijn grote hand over zijn eeuwige tweedagenbaardje schraapt. Frenk is een echte ijdeltuit, anders dan Sijmen. ‘Sijmen is een tijdje geleden naar huis vertrokken, na het overleg met de staf en de directie. We hebben het gehad over het nieuwe seizoen en de transfers die op de planning staan. Hij leek een beetje... opgefokt. Ik wilde nog met hem praten, maar hij kreeg een telefoontje en toen was hij ineens weg.’

Opgefokt? Wat vreemd. Normaal gesproken is Sijmen de rust zelve tussen alle van de testosteron stuiterende mannen om zich heen. ‘Had hij daarna nog een afspraak dat je weet?’

‘Moment. Ik kijk even in de agenda,’ antwoordt Frenk.

Het wordt stil in mijn oor. Na een paar hemeltergende tellen stilte, meldt hij zich weer met de boodschap dat er niets op de planning staat voor de rest van de dag. ‘Dat wil natuurlijk niet zeggen dat Sijmen niet iets kan afspreken wat niet in onze gezamenlijke agenda staat. Iets privés, bedoel ik.’

Ik weet niets van een privéafpraak. Ik ben blij dat hij niet een of ander onzinnig grapje maakt over een afspraakje met een andere vrouw.

‘Oké, dank je. Hij zal zo wel bellen of een appje sturen, neem ik aan,’ probeer ik mezelf gerust te stellen. Het werkt niet. Op het moment dat ik haastig afscheid neem van Frenk, is de onrust alleen nog maar verder gegroeid.

Ik besluit Marge te bellen, onze overbuurvrouw die in een van de twee-onder-een-kappers tegenover onze villa woont, en vraag aan haar of zijn auto op de oprit staat. Onze buurvrouw houdt graag de hele buurt in de gaten, heeft het hoogste woord in de Whatsappgroep van onze buurt waarvan zij de beheerder is. Als je van nature geen bezorgd typetje bent, heeft buurvrouw Marge

de zeldzame gave je alsnog argwanend te maken. De pakketbezorger is eigenlijk iemand die bij alle huizen in de buurt checkt of er iemand op vakantie gaat, de schilder in de auto met het Poolse kenteken is een potentiële inbreker en de makelaar die foto's maakt van het huis dat in de stille verkoop komt, is zich aan het klaarmaken voor een roofoverval op het bejaarde stel dat er woont.

Terwijl ik ongeduldig wacht totdat ze weer wat zegt, stop ik afwezig de stekker van het strijkijzer in het stopcontact. Het stoomapparaat heeft het gisteren opgegeven en totdat het nieuwe apparaat binnenkomt, zit er niks anders op dan de nieuwe kleding met de hand te strijken. Ik hoor hoe ze met de telefoon tegen haar oor gedrukt de voordeur opent. Amechtig hijgend loopt ze het tuinpad af. Haar voetstappen, de splende tred van haar sloffen, ik zie het voor me. Buurvrouw Marge is niet in vorm, dat was al duidelijk. Ik bedenk hoe ze vanuit haar voortuin naar onze oprit kijkt, met haar omvangrijke buik die schuilgaat achter de stof van een vormeloze jurk tegen het hekje gedrukt. De geluiden van de buitenwereld, een voorbijrijdende auto en een blaffende hond in de verte, vormen het achtergrondgeluid.

'Nee, de auto van je echtgenoot staat er niet. Is er iets aan de hand?' vraagt ze op het wantrouwende toontje dat ze wel vaker bezigt. Niet altijd vindt de buurt het leuk dat er een bekende Nederlander in de straat woont. Als het goed gaat met de club, komen er weleens groepjes supporters langs. Dan zingen ze lallend het clublied voor onze deur. De dag erna is het perkje bezaaid met lege blikjes en flesjes. En als het slecht gaat met de club of na een verloren wedstrijd, nemen ze regelmatig de moeite om naar ons huis af te reizen om luidkeels hun afkeer van de trainerscapaciteiten van mijn man en het optreden van de spelers te laten blijken.

Hoe goed Sijmen ook probeert onze privacy te beschermen, ons adres is geen geheim meer.

‘Nee, niets, ik vroeg het me af. Dank je wel voor de info, Marge,’ zeg ik en ik verbreek snel de verbinding.

Sijmen had een telefoontje gekregen.

De woorden van Frenk echoën in mijn hoofd. Dat hoeft natuurlijk niets te betekenen. Zijmen kent honderden mensen en hij wordt doorlopend gebeld over van alles en nog wat. De meeste mensen hebben alleen zijn zakelijke telefoonnummer. Zijn privénummer is voor vrienden en familie. De toon waarop Frenk het zei, betekende dat het geen onbeduidend telefoontje was. Ik sluit mijn ogen en mijn gedachten dwalen af totdat een fel, snerpend geluid me met een ruk terugbrengt naar de werkelijkheid. Een ongelooflijke stank dringt mijn neusgaten binnen. Shit! De stof van de jurk die ik zonder erbij na te denken met mijn andere hand aan het strijken was, kleeft aan het strijkijzer. Boven mijn hoofd loeit het brandalarm hard en onverbiddeijk. Ik smijt het strijkijzer terug op het rekje alsof het handvat ook plotseling gloeiend heet geworden is en prop mijn mobiel in mijn zak. Mijn handen druk ik tegen mijn oren in een vergeefse poging om het hemeltergende geluid buiten te houden. Ik sta als verlamd, kan niet meer nadenken. De herrie van het brandalarm steekt als messen in mijn schedel.

Denise komt de achterkamer in hollen. ‘Wat de fuck doe je, Keet?’

Normaal vloekt ze nooit. Ze wappert wild met haar handen om de stank te verdrijven en duwt me kwaad opzij. Met een ruk trekt ze het snoer van het strijkijzer uit het stopcontact. De synthetische stof kraakt wanneer ze de kostbare jurk van de strijkplank lostrekt.

‘Geweldig. Dat is alvast een jurk minder in de nieuwe collectie. Dat kan er ook nog wel bij,’ moppert ze kwaad en ze opent het kleine raampje achter in de zaak. De stank wordt niet minder. Ze wappert met de stof van de verloren jurk bij het brandalarm totdat het ding eindelijk stopt met loeien.

Ik laat mijn handen zakken. ‘Sorry. Ik ben er met mijn hoofd niet bij.’

‘Nee, dat blijkt. Ik snap niet dat je je zo snel uit het veld laat slaan als je Sijmen even niet kunt bereiken. Je maakt je veel te druk,’ zegt ze op bestraffende toon alsof ik een klein kind ben.

Hoe kan ik haar uitleggen dat Sijmen mijn alles is? Ik snap het zelf niet eens dat je als een moderne vrouw zo afhankelijk van een man kunt zijn. Keet, de vrouw die niemand nodig had, die alles alleen rooide, die haar eigen zaakjes opknapte, haar lot zelf bepaalde. Althans, zo zou je mij tot een paar jaar geleden hebben kunnen omschrijven, voordat ik hem ontmoette. Sijmen haalt het beste in mij naar boven, maar ook mijn diepste angsten worden angstvallig blootgelegd, als een pijnlijke zenuw bij een wortelkanaalbehandeling.

‘Ik voel gewoon dat er iets niet goed is.’

‘Hoe kun je dat nou vóelen?’ vraagt Denise en ik merk dat ze haar best doet om de irritatie in haar stem te verbergen.

‘Dat kan ik niet uitleggen. Gewoon, een gevoel.’ Ik haal mijn schouders op.

Vroeger had ik voorspellende dromen. De nacht dat mijn oma overleed, kwam ze in mijn droom afscheid nemen. Ik haal diep adem en vecht tegen mijn tranen. Ik mag mijn zwakheid niet aan Denise tonen.

‘Zo gaat het ook niet. Er komt niets uit je handen. Ik stel voor dat je uitzoekt waar hij is en als je hem gevonden hebt en gerustgesteld bent, zie ik je weer terug. Neem gelijk wat lekkers mee voor bij de thee.’ Haar toon is iets milder nu.

Ik gris mijn handtasje van de lange tafel waaraan we na sluitingstijd soms een drankje doen.

Toen de rookmelder begon te loeien, was onze Tibetaanse terriër wakker geschrokken en had hij zich in de gangkast verschanst. ‘Pele, kom!’ Mijn stem is fel, harder normaal.

Het is warm in de auto, de zon heeft urenlang onverbiddeijk

op de carrosserie geschenen. Ik slaak een kreet als mijn bovenbenen het gloeiende leer raken. Ik zet de airco aan en de ventilator op zijn hoogste stand en doe alle ramen open. Pele steekt zijn kop uit het raam en zijn oren wapperen in de wind als ik zo snel mogelijk de auto uitparkeer en wegrijd.

Wanneer de ergste hitte de Range Rover Evoque verlaten heeft, doe ik de ramen dicht. Pele laat zich op de achterbank zakken. In de achteruitkijkspiegel kan ik zien dat hij naar me staart, zijn neusgaten opengesperd, zacht piepend. Ongetwijfeld voelt hij iets van mijn onrust. Dieren voelen zoveel meer dan mensen.

Misselijk van ongerustheid blijf ik op de snelweg op de linkerbaan plakken en ik kan me met moeite inhouden om niet als de eerste de beste verkeersshuffer te gaan seinen of rechts in te halen. Alles in mij hoopt dat dit slechts een beschamend verhaal op verjaardagen wordt. Sijmen aan mijn zijde, lachend om mijn onterechte en overdreven bezorgdheid. Maar het gevoel dat dit niet met een sisser afloopt, wint het met elke kilometer die onder de wielen van mijn auto verdwijnt.

Uit de luidsprekers klinkt 'Summertime' van DJ Jazzy Jeff & The Fresh Prince, een van mijn favoriete nummers om de zomer te vieren. Nu irriteert het vrolijke gezang me. Ik zet de radio uit, zodat alleen het ronken van de motor en de wind die langs de carrosserie raast te horen zijn.

Ik schrik wanneer er ineens een Mercedes voor me op de linkerbaan schiet. Ik trap hard op de rem en Pele belandt piepend tussen de voorstoelen. Mijn hart bonst in mijn keel. Als reactie zet ik me schrap, druk de muis van mijn hand op de toeter en laat mijn ongenoegen luid en duidelijk blijken. De man achter het stuur van de Mercedes kijkt naar me via zijn achteruitkijkspiegel en steekt zijn middelvinger op. Ik laat de claxon los, leun naar voren en maak eenzelfde gebaar. Ik kan er niets aan doen, door de spanning lijk ik alle controle over mijzelf verloren te hebben en de brutale, onverschrokken Katherine die nog steeds

ergens diep in mijn binnenste schuilt, komt naar boven.

Met mijn ene arm naar achteren gestoken duw ik Pele met sus-sende woordjes weer terug naar de achterbank. Ik aai vluchtig over zijn kop en blijf vol gas achter de wagen aan rijden, totdat ik bij de afslag naar onze woonplaats ben.

Sijmen is gezond, beresterk, in vorm. Hij slikt geen medicijnen, heeft nog nooit iets ernstigs onder de leden gehad, doet mee aan elke check-up die hem bij de clubarts aangeboden wordt. Hoewel ik dat vanbinnen blijf herhalen om mezelf te overtuigen, voel ik diep in mijn hart dat er iets gebeurd is. Iedere vezel in mijn lijf schreeuwt dat ik dat gevoel moet negeren, dat ik gedurende de tijd die me nog scheidt van de waarheid me moet vasthouden aan het flintertje hoop dat de ontkenning me nog kortstondig schenkt.

Sijmen moest vaak lachen om dat soort dingen, om mijn voor-spellende dromen, de overtuiging dat er tussen hemel en aarde meer is dan we kunnen zien. ‘Zweefteefjes’ noemt hij mijn zus Saar en mij nog weleens gekscherend. Zijmen is supernuchter, hij wil niets weten van mijn fascinatie voor het onbekende, alles waar geen enkel wetenschappelijk of medisch bewijs voor bestaat. Zijmen – *eerst zien, dan geloven en wat je niet kunt zien, bestaat niet* – zegt altijd dat je horoscopen zo kunt uitleggen dat iedereen er wel wat mee kan en er iets in kan lezen. Dat dromen je innerlijke stem zijn, die je dingen probeert te leren.

Misschien passen we daarom wel zo goed zij elkaar, ik heb alle eigenschappen die Zijmen iets minder bezit en vice versa. Yin en Yang. Of Kleffie en Beffie, zoals Saar ons soms spottend noemt als we samen zijn en mijn zus een glaasje te veel op heeft.

Af en toe heb ik het gevoel dat Saar een beetje... jaloers op me is. Ik ben vier jaar ouder dan Sarah en een deel van haar opvoeding is na het overlijden van pap en mam op mijn schouders terechtgekomen. Na het overlijden van onze voogd, oom Sjors, werden we nog hechter. Nadat ik Zijmen ontmoette en zij na een

tijdje niet meer de belangrijkste persoon in mijn leven was, werd ons contact minder intensief, ook omdat ik het niet leuk vond dat zij vaak commentaar had op het kringetje van mensen waarin ik me vanaf dat moment begaf. Ze doet laatlunkend over de vrouwen met wie ik soms omga. Spelersvrouwen. En ja, de meesten zijn heel erg met hun uiterlijk bezig, maar zo zijn ze zeker niet allemaal. Bovendien doen ze er niemand kwaad mee.

Voor het rode stoplicht zoek ik met trillende vingers de site P2000 op mijn telefoon, om te zien of er misschien een ongeluk is gebeurd.

Ik vergeet te ademen. Niet ver hiervandaan is een *prio inzet* politie en ambulance. Mijn hart lijkt te groot te zijn om in mijn borstkas te passen, zo hard bonst het tegen de achterkant van mijn ribben.